

пили въ българскитѣ земи и при селото Чирменъ (на Марица до Свиленградъ) срещнали голѣма македонска войска подъ командата на князь Вълкашина отъ Прилепъ, баща на Крали Марка. Разбили я и я прѣснали презъ есенъта (1371 г.).

Новиятъ царъ Иванъ Шишманъ въ Търново, като се научилъ за тази злополука, помислилъ, че турскитѣ пълчища веднага ще нахълтатъ въ цѣлата страна, ще опленятъ селата и избиятъ народа, затова решилъ да иска миръ отъ султанъ Мурада. По тогавашнитѣ обичаи миръ се сключвалъ винаги съ заложници. Иванъ Шишманъ придумалъ сестра си Мара да стане жена на султанъ Мурада, за да се свърже траенъ миръ между турци и българи.

Мара, която била най-голѣмата дъщеря на Ивана Александра, дълго се отказвала и плакала, защото не могла да се примири да бжде жена на нехристиянинъ. Но най-сетне се съгласила, защото имало нужда да се спаси народа.

Мара (Мария) носѣла титла по грѣцки Кирѣ (госпожа). Народътъ я наричалъ Кирѣ та Мара (както се казва: тѣнка, та висока). Княгиня Мара приела да стане жена на Мурада, но съ условие, че тя ще запази християнската си вѣра до животъ, сиречь нѣма да става мохамеданка, ще има права на първа съпруга, а ако роди синъ, той може да бжде престолонаследникъ.

Султанъ Мурадъ се съгласилъ и така българската княгиня Мара му станала жена въ 1371 година. Сключенъ билъ миръ между турцитѣ и българитѣ. Царъ Иванъ Шишманъ признавалъ Мурада за главенъ надъ себе си.

Народнитѣ пѣсни разказватъ, че Мара заела въ двореца първо мѣсто: „на високъ чардакъ седѣла, жълти жълтици нижела“. Тя имала въ своята стая иконичка св. Богородица, предъ която винаги горѣло кандило. Когато зли турци нападали и мжчели българскитѣ